

The background of the entire image consists of horizontal, wavy bands of teal and white, creating a sense of movement and depth.

Mikko Roivas

HERRA KAMPER

Herra Kamper

Mikko Roivas

© 2023 Mikko Roivas

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4509-0

Prahan Palmovkan kaupunginosan metroaseman tienoolla sijaitseva ratapiha heräsi uuteen talviaamuun. Ratapihalla asteli muutamia haalareihin sonnustauneita työntekijöitä. He tupruttelivat sätkiä ja tupakkaa. Nuo vaunut liikkuvat verkkaisesti tuolloin tällöin. Ne oli sotkettu räikeänvärisin grafititöin.

Maalauksia tutkivat miehet tekivät taas uuden löydön. Teinit olivat iskeneet noihin viattomiin vaunuihin viime yön aikana. Kun he olivat päättäneet tutkimuksensa paheksuen kovasti tapahtunutta, he silmäilivät herkeämättä etelään, jossa sijaitsi Prahan keskusrautatieasema.

Puoli kahdeksalta tuli ratapihalle ensimmäinen täydessä lastissa puuskuttava juna. Se oli lastattu puulla. Miehet astelivat asemiinsa, ja valmistautuivat tekemään tarvittavat paperityöt.

Noihin aikoihin Palmovkan siinä osassa, jossa siluetti muuttui pieneksi ylämäeksi, heräsi Artur Kamper. Hän oli asunut koko ikänsä Palmovkassa, tosin eri osoitteissa. Hän rakasti tuota kaupunginosaa. Se ei oikeastaan ollut muuta kuin harmaita kerrostaloja, eikä hän halunnut muuttaa pois.

Herra Kamper nousi sängystä ja kulki haparoivin askelin kylpyhuoneeseen. Matkalla hän vilkaisi itseään peilistä, eteisen peilistä. Siinä edessä hän oli niin usein sovittanut vaatteitaan. Hän ajatteli itsekseen, että oli sentään jonkin näköinen. Pituus oli keskimääräinen, noin satakahdeksankymmentä senttiä pitkä. Painon suhteen hän oli aina ollut varsin tyytyväinen. Hän saattoi syödä jos jonkinlaisia herkkuja ja olla silti hoikahko. Hänen hiuksensa olivat vaaleat. Hän oli joskus saanut kuulla, että oli aivan natsi-Saksan ideologian mukaan aito arjalainen. No, herra Kamper ei ollut sen enempää arjalainen kuin mikään natsikaan. Lopulta hän oli hieman pettynyt, koska hänellä oli kampurajalat.

Herra Kamper piti pukeutumisesta. Hän oli varsin muodinmukainen, ja hän suosi noin työpäivinä kauluspaitoja ja suoria laivastonsinisiä housuja. Joskus hän kietoi kaulaansa ohuen huivin. Tuona aamuna hän ei syönyt kotona aamiaista. Hän oli löytänyt vastikään erään hyvän ravintolan keskustasta.

Herra Kamper oli oppinut nuoruudestaan lähtien kulkemaan keskustaan tuon uinuvan ratapihan kautta. Hän oli ylittänyt nuo kymmenet kiskot aina, kun oli kulkenut ydinkeskustaan. Jo nuorena hän oli tottunut siihen, ettei tuo ratahenkilökunta

piitannut hänen oikomisestaan. Sillä jos hän ei olisi tarponut jalan, matka olisi kestänyt kymmenen minuuttia kauemmin.

Vielä ennen poistumistaan asunnostaan hän suihkautti deodoranttia kainaloihinsa, puki pitkän takin ylleen, ja sulki oven perässään. Koko portaikko haisi kissanpissille ja se oli hämärä. Siellä ei ollut kuin pieni ikkunantapainen. Seinät olivat kärsineet ajan patinasta, olivat osittain halkeilleet. Katutasossa eteisessä sijaitsevat postiluukut repsottivat puolittain irronneina.

Pieniä tietoja

Herra Kamper silmäili tarkasi kiskoja, ettei ollut jäämässä tavarajunan yliajamaksi. Pieni adrenaliinipurskaus kävi läpi hänen repaleisen sielunsa.

Hän oli oppinut juttelemaan kahdelle haalarimiehelle, jotka tekivät töitä ratapihalla. Nuo miehet olivat saaneet tietoonsa, että herra Kamper oli toimittaja pikku lehdessä. He olivat

nähneet Arturin kirjoittaman kolumnin. Sen yhteydessä oli julkaistu myös kuva hänestä. Näin miehet olivat muodostaneet omat mielipiteensä, mutta ylimalkaan he pitivät herra Kamperia asiallisena ja kunnianhimoisena miehenä.

Kun Artur oli ylittänyt kaikki kiskot, hän väänsi rautalanka-aidan suun suuremmaksi. Siitä hän voisi kyykistyä hiljaiselle kadulle, jonka tienoolla hänen työpaikkansa sijaitsi.

Hän muisteli menneisyyttään. Sitä, kuinka oli parikymppisenä hurmurina hankkinut toimittajan työpaikan tuosta piskuisesta paikallislehdestä.

Hän oli aina pitänyt kirjoittamisesta, mutta vasta teini-iän mentyä menojaan hän oli ajatellut mahdollisuuksia. Päätoimittaja, Tomek Kostalek, oli jäämässä eläkkeelle. Hän oli suunnitellut sen johdosta muutoksia henkilökunnassa. Herra Kamper saisi tilaisuuden loistaa ja luotsata lehti uusille urille. Takaisin menneiden aikojen loistokauteen, kun lehteä arvostettiin sen paikallisuuden ansiosta.

Herra Kamper saapui keskiaikaisen talon puoliväliin, jossa hän työnsi suuren ja raskaan metallioven auki. Hän noukki

postilaatikosta aamupäivän postin ja kipusi kolmanteen kerrokseen, jossa lehden toimitus sijaitsi.

Hän oli ensimmäinen paikalla. Hän kulki eteisen halki kahvihuoneeseen, jossa heitti muutaman kirjeen suurelle pyöreälle pöydälle. Hollantilainen Rem Jonk saapui pian hänen jälkeensä.

“Huomenta”, toivotti herra Kamper miehelle, jonka päätä koristi tummanvihreä baskeri.

“Kuin myös. Tänään on sitten Spartan peli”, mies sanoi ja ryhtyi kahvinkeittoon.

Rem Jonk oli kaikin tavoin perfektionisti ja ylettömän siisti ja puhdas. Hänen vaatteensa olivat kuin suoraan pesulasta, varta vasten silitetyt. Hän piti tuosta ammatista, mutta suhtautui siihen kovin teoreettisesti ja tieteellisesti. Herra Kamper kirjoitti luovuuden ehdoilla, hollantilainen rakasti yhteiskunnallista suuntausta. Sitä, että toimitustyö oli viestintää ja se käsitteli yhteiskunnan eriarvoisuutta ja tapahtumien oikeita suuntauksia,

Herra Kamper suunnitteli matkustavansa jäähallille

raitiovaunulla numero kahdeksan. Se kulki leveää katua pohjoiseen, jossa kaupat ja liikkeet vähenivät huomattavasti. Rem Jonk olisi ottanut alleen lehden ainoan auton. Valkoisen Skoda Octavian, jonka kyljessä oli lehden logo ja nimi.

“Olen sen verran laiska, että olisin ottanut auton”, hollantilainen sanoi. He ryystivät kahvia nimikkomukeista. He kumpikin olivat tarkkoja, etteivät käyttäneet päätoimittajan mukia (tuo muki oli herra Tomek Kostalekille kaikki kaikessa).

“Raitiovaunu kulkee suoraan ulko-ovelle, miksi ajaisin sinne alkuillan ruuhkassa?” herra Kamper tivasi.

“Tuossa asiassa olemme eri mieltä. Mutta kuka saa herkeämättömän huomiosi tällä kertaa?” hollantilainen kysyi.

“Olen seurannut Ben Hostakia, jonka pelaaminen on ollut viime aikoina varsin mittavaa”, Artur sanoi, “lisäksi kyselen valmentajalta joitakin asioita. Sen, että onko joukkue hankkimassa uutta maalivahtia, kun nykyiset kyykkivät toistensa jälkeen.”

Toimituksessa oli suuri ja pitkä eteinen. Sen varrella sijaitsi kolme suurehkoa huonetta. Lukusali, johon he keräsivät muut

lehdet ja pieni kirjasto, jossa oli esimerkiksi kielioppaita ja muita tietokirjoja. Kahvihuone oli oikealla kädellä, ja siinäpä tuon toimituksen pohja olikin.

Päätoimittajan ovi oli suljettu. Siitä he tiesivät, että päällikkö hoiteli työjuttuja. Tavanomaisesti hän jätti oven sepposen selälleen. Hän tarvitsi kirjoitusrauhaa, sillä hän ei pystynyt kirjoittamaan ovi auki. Hän oli sen sukupolven vanha mies, että uskoi erään maailman kuuluisimman kirjailijan ohjeisiin. Kirjoita ovi kiinni ja editoi ovi auki.

Nadine

Toimitukseen saapui erityisen rintava keski-ikäinen rouva. Hän ei ollut kuitenkaan naimisissa, vaan vannoutunut sinkku. Hän oli toiminut lehdessä mainosten hoitajana jo useita vuosia. Herra Kamper ja Rem Jonk kiusasivat ja härnäisivät häntä yhtenä. Kaikki olivat sitä mieltä, että oli liian tylsää olla vain vaiti ja hoitaa omat työnsä. Sen jälkeen poistuttaisiin mitään sanomatta omille teilleen.

Naisen nimi oli Nadine. Hän oli joskus alkuaikoina ollut ihastunut herra Kamperiin. Mutta Kamper oli naisten suhteen toope, eikä tehnyt aloitteita. Lopulta hänen tunteensa kuolivat jo heti alkuunsa. Tuon tähden hänen katseensa herra Kamperiin oli useimmiten pienen ivallisen vihan muotoinen.

“Onko meidän kameramme kunnossa?” herra Kamper kysyi hollantilaiselta. Hän seurasi tätä tämän huoneen oviaukkoon.

“En tiedä, sinun pitää tarkastaa”, Rem sanoi ja istahti loikoilemaan työtuolinsa syövereihin.

He säilyttivät kameroita ja muita tarvikkeita lukusalin taaimmaisena sijatsevassa piirongissa. Toimituksen kalusteet olivat tummaa pyökkiä, mikä teki vauraan ja hienostuneen vaikutuksen katsojan silmissä. Se kieli siitä, että lehden taloudellinen tilanne oli varsin omavarainen.

Herra Kamper tutki kameroita. Hän valitsi omasta mielestään oikean. Hän oli aina pitänyt kuvaamisesta, ja hän oli siinä parempi kuin moni harrastaja.

Nadine työskenteli lukusalin ja eteisen välisessä putkimaisessa tilassa. Pian hän oli saanut taitettua mainokset

omaan taitavaan tapaansa. Hän saapui herra Kamperin huoneen oviaukkoon käsissään suuri kahvimuki, jossa luki hänen nimensä.

“Lähdetkö kanssani syömään?” hän kysyi toimittajalta.

“Siihen perinteiseenkö?”

“Ei, olen löytänyt yhden mukavan pienen paikan”, Nadine vastasi.

“Voisinhan minä vaikka lähteä”, sanoi herra Kamper ja nousi suurelta työtuoliltaan.

He huikkasivat ovelta Rem Jonkille, joka oli lukemassa erästä Tshekin suurimpaa sanomalehteä. Joskus hollantilainen oli kertonut Arturille, että haaveili saada paikan tuollaisesta suuresta lehdestä.

“Missä se paikka on?” tiedusteli Rem Jonk Nadinelta.

“Se on vanhassakaupungissa”, Nadine sanoi.

Oli marraskuun loppu. Päivät olivat olleet pitkään harmaita ja varsin kosteita. Useina päivinä aurinko ei ollut päässyt

paistamaan ollenkaan. Koko kaupungin oli vallannut läpimentävä ja nuhjuinen usva, joka nousi Vltavasta. Vanhat rakennukset olivat kuin imeneet itsensä kosteiksi niin, että seinissä oli suuria liuskoja tummunutta kiveä.

He saapuivat vanhaankaupunkiin. Pyhimys Jan Husin patsaan tuntumassa parveili liuta aasialaisia turisteja. Herra Kamper tunsu ylpeyttä kotikaupungistaan, mutta nuo muinaiset keskiajan monumentit ja kaikki nuo silmiä hivelevät katedraalit merkitsivät hänelle kuitenkin vähemmän kuin keskivertoturistille.

Nadine ohjasi tuon kolmikon aurinkokellon tienoolla sisään pieneen ravintolaan, jonka ikkunoista saattoi seurata, kuinka turistit räpsivät kuvia tuosta koristeellisesta tornista.

“Tämä onkin hyvä paikka”, totesi Nadine, ja he istuivat erääseen viidestä pöydästä.

“En olekaan käynyt täällä”, herra Kamper sanoi.

Herra Kamper alkoi valmistautua illan jääkiekko-otteluun, jossa kohtasivat Sparta ja Pardubice. Tämän saattoivat Nadine ja Rem Jonk tajuta, kun Artur muuttui kylmän laskelmoivaksi.

Hän oli niin hajamielinen, että lähes unohti maksaa ruokansa.

Mutta toisaalta tuollainen vaikutus pitkän uran ammattilaisena saattoi kertoa vain siitä, että hän yritti tehdä parhaansa. Kaikenlainen kevytmielisyys olisi ollut myrkkyä toimittajalta.

Kun he olivat syöneet ja juoneet muutaman oluen, he sytyttivät tupakat ja hyvästelivät toisensa. Herra Kamper ja hollantilainen katselivat, kuinka Nadine katosi aukion ihmisvilinän sekaan.

“Huomasitko itse, mutta Nadine kyllä on vieläkin ihastunut sinuun”, herra Jonk totesi ja hymyili velmuilevasti.

“Tuskin”, kielsi Artur.

“Hänen katseensa kirkastuu aina, kun hymyilet hänelle”, hollantilainen sanoi.

Putkilaukku

Prahan juna-asemalla Valdemar Husek tarkkaili noita satoja matkustajia. He joko viettivät aikaa penkeillä ja odottivat junansa lähtöä. Hänen kätensä tärisivät, ja hänen sydämensä pompahteli rintakehässä tuskallisella voimakkuudella. Hän tajusi olevansa vain vainoharhainen. Hän ei voinut olla ajattelemta, että kuka tahansa saattoi nähdä, että hän oli asemalla aivan jostakin muusta syystä kuin matkustelusta.

Tavaransäilytysluukkujen tienoolla oli hieman rauhallisempaa, ja Valdemar Husek saattoi hengittää helpommin. Hän kaivoi kansitakkinsa taskusta avaimen ja suuteli sitä. Hän tiesi, mitä tuon luukun takana häntä odotti.

Hän käänsi avainta, ja pelko imeytyi hänen vartalonsa läpi niin, että hän puuskutti. Ujo hiki kainaloissa ja taiteissa ja kasvoilla, otsalla ja rintakehässä pitivät siitä huolen, että hän oli kaiken aikaa varuillaan.

Luukussa oli suuri putkilaukku ja pieni kirjeentapainen. Valdemar Husek oli käännteissään ripeä, sillä hän tunsi

Toimittaja Artur Kamper saa uuden työpaikan. Hän tapaa kirjailija Hubert Novakin. Samoihin aikoihin herra Kamper kohtaa kaksi naista, joiden kanssa elämä on erityisen värikästä.

BoD

9

789528 045090